

Sygn. akt III AUa 40/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 września 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Elżbieta Gawda
Sędziowie:	SA Krzysztof Szewczak (spr.) SO del. do SA Jacek Chaciński
Protokolant: st. prot. sądowy Joanna Malena	

po rozpoznaniu w dniu 11 września 2019 r. w Lublinie

sprawy K. O.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek apelacji K. O.

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 25 września 2018 r. sygn. akt VIII U 100/16

oddala apelację.

Jacek Chaciński Elżbieta Gawda Krzysztof Szewczak

Sygn. akt III AUa 40/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 grudnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił K. O. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 28 marca 2014 r. ponieważ komisja lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 10 listopada 2015 r. stwierdziła, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Odwołanie od wskazanej decyzji złożył ubezpieczony podnosząc, że orzeczenie komisji lekarskiej oraz decyzja organu rentowego są nieprawidłowe bowiem przedłożona przez niego dokumentacja lekarska wskazuje, że dolegliwości neurologiczne i ortopedyczne, będące następstwami urazów których doznał w dniach 21 stycznia 2013 r. i 28 marca 2014 r., czynią go częściowo niezdolnym do pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniosł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 25 września 2018 r. Sąd Okręgowy w Lublinie oddalił odwołanie od zaskarżonej decyzji.

Swoje rozstrzygnięcie Sąd pierwszej instancji oparł na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych.

K. O., urodzony w dniu (...) z wykształcenia jest mechanikiem samochodowym, pracował jako ekspedient, wartownik, pracownik ochrony, konwojent oraz strażnik na poczcie.

W dniu 31 sierpnia 2015 r. wnioskodawca złożył wniosek o przyznanie prawa do renty w związku z wypadkiem przy pracy. Lekarz orzecznik po rozpoznaniu: zespołu bólowego kręgosłupa(...) na tle zmian zwyrodnieniowo – dyskopatycznych, stanu po przebytych urazach stawu skokowego lewego w 2013 r. i stawu skokowego prawego w 2014 r. uznał, iż wnioskodawca jest niezdolny częściowo do pracy, jednak stwierdzona niezdolność nie ma związku z wypadkiem pracy z dnia 28 marca 2014 r. Komisja Lekarska ZUS podtrzymała to orzeczenie stwierdzając, że rozpoznane zmiany zwyrodnieniowo - dyskopatyczne kręgosłupa z niedomogą bólową kręgosłupa (...), pourazowe zmiany zwyrodnieniowo zniekształcające stawu skokowego prawego po przebyłym urazie skrętnym stawu skokowego z naderwaniem ścięgna A. prawego w dniu 28 marca 2014 r. i po przebytej dystorsji stawu w dniu 28 maja 2008 r., stan po urazie skrętnym stawu skokowego w dniu 12 grudnia 2013 r., przebyte złamanie paliczka podstawowego paca V stopy prawej bez przemieszczenia w dniu 2 czerwca 2015 r. nie sprowadzają niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

Na podstawie opinii biegłych lekarzy specjalistów i dokumentacji medycznej Sąd Okręgowy ustalił, że K. O. cierpi na zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne kręgosłupa (...), zespół bólowo-korzeniowy kręgosłupa(...), stan po złamaniu kręgu(...) w odległym czasie, przebyte skręcenie prawego stawu skokowego z naderwaniem ścięgna A. oraz skręcenie kręgosłupa lędźwiowego w dniu 28 marca 2014 r., przebyte skręcenie prawego stawu skokowego w dniu 28 maja 2008 r., przebyte skręcenie lewego stawu skokowego w dniu 13 stycznia 2014 r., przebyte złamanie paliczka podstawowego palca V prawej stopy dnia 2 czerwca 2015 r. oraz przebyty uraz głowy z raną głowy i małżowiny usznej prawej w dniu 12 grudnia 2014 r.

Za wypadki przy pracy zostały uznane zdarzenia z dnia 21 stycznia 2013 r., z dnia 28 maja 2008 r. i z dnia 28 marca 2014 r. W ich następstwie stwierdzono uszczerbki na zdrowiu w wysokości odpowiednio 4% i 7 %

Biegli stwierdzili, że wykonana diagnostyka radiologiczna i neuroobrazowa kręgosłupa potwierdziła obecność wieloletnich zmian zwyrodnieniowych oraz przepukliny tarczy międzykręgowej (...), będących podłożem zgłaszanych przez badanego objawów. Uwypuklenia pierścieni tarcz międzykręgowych i przepukliny tarczy międzykręgowej(...), są normalnymi objawami choroby zwyrodnieniowo-dyskowej, postępującymi w miarę upływu czasu, które pozostają bez związku z urazem z dnia 28 marca 2014 r. Powyższe rozpoznanie uzasadnia wynik badania(...) z dnia 18 lutego 2015 r. kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego. W przeprowadzonym przez biegłych klinicznym badaniu neurologicznym nie stwierdzono objawów ogniskowego uszkodzenia (...), a jedynie objawy przewlekłego zespołu bólowo-korzeniowego kręgosłupa, których stopień nie narusza sprawności organizmu w stopniu powodującym uznawanie niezdolności do pracy w związku ze zdarzeniem z dnia 28 marca 2014 r. Stan morfotycznie-czynnościowy narządów ruchu nie wskazuje na obecność istotnego obniżenia wydolności funkcjonalnej organizmu, na co wskazują również wyniki badania klinicznego z dnia 24 maja 2016 r. i z dnia 30 stycznia 2017 r. Stan zdrowia wnioskodawcy we współistnieniu wszystkich schorzeń i w powiązaniu ze skutkami wypadków w pracy nie sprowadza niezdolności do pracy. Biegli mieli w polu widzenia urazy doznane także przed 2014 r. i zgłaszane przez wnioskodawcę dolegliwości bólowe. Doznane w dniu 28 marca 2014 r. skręcenie prawego stawu skokowego i naderwanie prawego ścięgna A. uległo wygojeniu bez istotnych czynnościowo następstw. Przebyte złamanie trzonu kręgu (...) wygoiło się dawno, bez następstw upośledzających sprawność organizmu. Stwierdzone zmiany strukturalne mają charakter samoistny i odpowiedni do wieku. W wyniku rehabilitacji uzyskano poprawę stanu zdrowia. Biegli mieli także w polu widzenia zaplanowany na 2020 r. zabieg operacyjny dyskopatii (...) wskazując jednocześnie, że zgłaszane obecnie dolegliwości

bólów kręgosłupa (...) spowodowane są istniejącymi już wcześniej wielopoziomowymi zmianami zwyrodnieniowymi i dyskopatycznymi. Wypadek w dniu 28 marca 2014 r., po którym rozpoznano skręcenie kręgosłupa lędźwiowego, nie spowodował istotnego pogorszenia tych zmian. Bezpośrednio po urazie nie stwierdzono u wnioskodawcy znaczącego nasilenia zespołu bólowego kręgosłupowego lędźwiowego, o czym świadczą zapisy dotyczące wizyt w gabinecie chirurgicznym w dniach 28 marca 2014 r. i 15 kwietnia 2014 r.

Rozstrzygnięcie w sprawie Sąd I instancji oparł na opiniach biegłych z zakresu ortopedii, neurologii, urologii oraz opinii biegłego z zakresu medycyny pracy, uznając wskazane opinie za kompletne, jasne i należycie uzasadnione. W świetle zgromadzonych dowodów Sąd Okręgowy uznał, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, któremu uległ w dniu 28 marca 2014 r. oraz w związku z innymi opisanymi przez biegłych urazami. Biegli z zakresu neurochirurgii i medycyny pracy w opinii z dnia 12 marca 2018 r. uzupełnionej w dniu 24 maja 2018 r., stwierdzili że badany jest częściowo niezdolny do pracy z ogólnego stanu zdrowia. Opinia ta została uznana przez Sąd Okręgowy za powierzchowną i mało wnikliwą.

Sąd Okręgowy oddalił wnioski dowodowe odwołującego się o wywołanie kolejnych opinii biegłych sądowych z zakresu neurologii, ortopedii, medycyny pracy i urologii bowiem strona nie wykazała, że oparte na szerokiej dokumentacji medycznej opinie biegłych P. W., M. R., M. D., M. G., M. M., W. M. są nierzetelne, pozbawione logicznej argumentacji, niezrozumiałe bądź obciążone błędami merytorycznymi. Nie zachodziła także potrzeba wywołania opinii przez biegłego sądowego z zakresu neurochirurgii i kolejnej z zakresu medycyny pracy bowiem wydane opinie są jasne, kompletne i w pełni przekonujące, zaś wnioskodawca nie podlega stale leczeniu neurochirurgicznemu, oczekuje jedynie na wykonanie operacji w trybie planowym zaś wskazanie operacyjne jest wynikiem obecnego stanu zdrowia wnioskodawcy.

Sąd Okręgowy podniósł, że złożone w toku procesu dowody obrazujące aktualny stan zdrowia wnioskodawcy, nie mają istotnego znaczenia dla sprawy bowiem postępowanie dowodowe ogranicza się do sprawdzania zgodności z prawem wydanej przez organ rentowy decyzji przy uwzględnieniu stanu faktycznego i prawnego istniejącego w chwili jej wydania.

Powołując się na treść art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych oraz art. 12 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd pierwszej instancji wskazał na przesłanki nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy oraz ustawowe rodzaje i definicje tej niezdolności.

Sąd Okręgowy podniósł, że przeprowadzone dowody, w szczególności z opinii biegłych sądowych, posiadających niezbędne wiadomości specjalne, są wystarczające do merytorycznego rozstrzygnięcia zarzutów zawartych w odwołaniu. Wyniki postępowania dowodowego nie wskazują na istnienie u K. O. stopnia naruszenia sprawności jego organizmu pozwalającego na przyznanie mu renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Skarżący nie spełnia więc przesłanek pozwalających na ustalenie prawa do świadczenia. Ubezpieczony został co prawda uznany za osobę częściowo niezdolną do pracy jednakże niezdolność ta nie ma związku z wypadkiem przy pracy, któremu uległ w dniu 28 marca 2014 r.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 477¹⁴ §1 k.p.c. Sąd pierwszej instancji oddalił odwołanie.

Apelację od przedmiotowego orzeczenia wniósł K. O. zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

1) naruszenie przepisów prawa materialnego tj.: art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych w zw. z art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez uznanie, że ubezpieczony nie jest osobą niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 28 marca 2014 r. i nie przyznanie mu z tego tytułu prawa do renty, podczas gdy stan zdrowia ubezpieczonego uzasadnia orzeczenie niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy;

2) naruszenie przepisów postępowania, które miały wpływ na treść rozstrzygnięcia tj.:

a) art. 233 § 1 k.p.c. przez dokonanie oceny zebranego materiału dowodowego z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów polegającej na dowolnym uznaniu opinii wszystkich biegłych sądowych opiniujących w sprawie za rzetelne i wyczerpujące i w oparciu rozstrzygnięcia na niepełnych i niejasnych opiniach, co do których zgłoszono szereg zarzutów, bez należytego rozważenia treści tych opinii i złożonych do nich zastrzeżeń;

b) art. 233 § 1 k.p.c. przez pobieżną i mało wnikliwą ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, przeprowadzoną bez należytego rozważenia treści wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie, co w konsekwencji doprowadziło do pominięcia dowodów wskazujących na niezdolność wnioskodawcy do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, a w szczególności dowodów z opinii prof. K. R. i dr K. T. i badań diagnostycznych wykonanych przez prof. dr hab. n. med. Z. S. i poczynienie ustaleń faktycznych sprzecznych z tym materiałem dowodowym, bez należytego uzasadnienia stanowiska w tym zakresie;

c) art. 233 § 1 k.p.c. przez niewyjaśnienie wszystkich okoliczności sprawy, w tym wpływu doznanych obrażeń na rodzaj wykonywanej pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami zawodowymi, co w konsekwencji doprowadziło do wniosku, że jest on osobą zdolną do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami w związku z wypadkiem przy pracy, podczas gdy wnikliwa analiza materiału dowodowego, prowadzi do wniosków przeciwnych;

d) art. 233 § 1 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i dokonania jego oceny z pominięciem istotnej części tego materiału, a w szczególności - opinii prof. R. i T., które to Sąd uznał za w pełni wiarygodne;

e) art. 233 § 1 k.p.c. przez wyprowadzenie z materiału dowodowego błędnego wniosku, polegającego na przyjęciu, że cierpi na stan po złamaniu kręgosłupa kręgu (...) w odległym czasie, podczas gdy wnioskodawca przed wypadkiem nie doznał złamania kręgosłupa na co wskazuje dokumentacja medyczna znajdująca się w aktach sprawy (wynik badania (...) kręgosłupa lędźwiowo - krzyżowego z dnia 27 grudnia 2010 r.), w którym nie stwierdzono żadnego złamania.

f) art. 227 k.p.c., art. 278 k.p.c., art. 286 k.p.c. poprzez niezasadne oddalenie wniosku dowodowego z dnia 4 września 2018 r. o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii z innego ośrodka medycyny pracy niż Wojewódzki Ośrodek Medycyny Pracy w L. przy ul. (...) z listy Sądu Okręgowego w Lublinie z zakresu neurologii, ortopedii, medycyny pracy, urologii, nie podległych służbowo dotychczas sporządzającym opinię lekarzy i nie orzekających dla ZUS, co spowodowało, że nie zostały wyjaśnione okoliczności mające dla sprawy istotne znaczenie w sytuacji gdy opinia pisemna złożona przez biegłych jest niepełna i niejasna.

Apelant wniósł na podstawie art. 380 k.p.c. o rozpoznanie przez Sąd II instancji postanowienia Sądu Okręgowego w Lublinie oddalającego jego wniosek o dopuszczenie dowodu opinii innego ośrodka medycyny pracy niż Wojewódzki Ośrodek Medycyny Pracy w L. przy ul. (...) z listy Sądu Okręgowego w Lublinie z zakresu neurologii, ortopedii, medycyny pracy, urologii, nie podległych służbowo dotychczas sporządzającym opinię lekarzy i nieorzekających dla ZUS, zgłoszony w piśmie z dnia 4 września 2018 r., wnosząc o przeprowadzenie tych dowodów przed Sądem II instancji.

Wskazując na powyższe zarzuty K. O. domagał się zmiany zaskarżonego wyroku w całości poprzez uwzględnienie odwołania w całości i przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 28 marca 2014 r., od dnia złożenia wniosku oraz zasądzenia od organu rentowego kosztów postępowania za drugą instancję.

Podnosił, że w ocenie leczących go lekarzy wypadek, któremu uległ w dniu 28 marca 2014 r. miał istotny wpływ na progresję zmian zwyrodnieniowo-przeciążeniowych oraz dyskopatii kręgosłupa i w następstwie spowodował problemy z chodzeniem, trzymaniem moczu i ogólną sprawnością organizmu. Biegli sądowi w opiniach w ogóle nie odnieśli się do opinii o jego stanie zdrowia wydanych przez lekarzy u których się leczy oraz nie wypowiedzieli się w

zakresie odczuwanych przez niego dolegliwości bólowych. Wyrok nieprawidłowo został wydany w oparciu o opinię biegłych sądowych z dnia 30 stycznia 2017 r. co do której składał liczne zastrzeżenia. Z opinią tą w sprzeczności pozostaje opinia z dnia 12 marca 2018 r., którą sąd nieprawidłowo uznał za powierzchowną i mało wnikliwą. Organ rentowy nie kwestionował jej wartości merytorycznej i wnikliwości. Biegli wymieniając jego kwalifikacje zawodowe nie dostrzegli, że inne są ograniczenia w wykonywaniu zawodu mechanika samochodowego, a inne odnośnie zawodu strażnika konwojenta. Nie wzięli również pod uwagę, że wygojenie się złamań powstałe na skutek urazu nie oznacza, że ustały dolegliwości bólowe.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja jest niezasadna i dlatego podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń i wydał trafne, odpowiadające prawu rozstrzygnięcie. Sąd Apelacyjny akceptuje w całości ustalenia faktyczne jak i wywody prawne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, zatem nie zachodzi konieczność ich powtarzania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1998 r. II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60).

W przedmiotowym przypadku kluczowe dla rozstrzygnięcia odwołania wnioskodawcy były opinie biegłych. Sąd musiał się bowiem oprzeć na wiadomościach specjalnych dotyczących stanu zdrowia strony, których sam nie posiadał. Konsekwencją wypadku w pracy, który miał miejsce w dniu 28 marca 2014 r. było skrzywienie prawego stawu skokowego i naderwanie prawego ścięgna A. oraz graniczenie bólowe kręgosłupa (...) bez objawów neurologicznych. W celu ustalenia czy ubezpieczony jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy Sąd pierwszej instancji wywołał dowód z opinii biegłych specjalistów, którzy opiniowali w dniach: 24 maja 2016 r. (ortopeda M. R. i neurolog P. W.), 30 stycznia 2017 r. (neurolog M. D., ortopeda M. G., specjalista medycyny pracy M. M.) oraz 12 marca 2018 r., 24 maja 2018 r. (neurochirurg J. O., specjalista medycyny pracy L. M., urolog W. M.). Wszyscy biegli lekarze specjaliści stwierdzili, że K. O. nie jest niezdolny do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, któremu uległ w dniu 28 marca 2014 r.

Wnioskodawca wskazywał, że nie zgadza się z dokonaną przez Sąd Okręgowy oceną dowodów z opinii biegłych sądowych. W zastrzeżeniach do opinii biegłych wnioskodawca podnosił, że biegli w ogóle nie wzięli po uwagę, że zdaniem lekarzy u których się leczy, w szczególności prof. R. i prof. T., jest osobą niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy oraz innymi urazami, którym uległ. Z przedstawionej dokumentacji wyraźnie wynika, że po wypadku zgłaszał dolegliwości bólowe kręgosłupa. Podnosił, że został zakwalifikowany do zabiegu operacyjnego kręgosłupa w 2020 r. Od czasu wypadku jakiego doznał w dniu 28 marca 2014 r. stan jego zdrowia systematycznie się pogarsza, ma silne bóle kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego problemy z chodzeniem oraz trzymaniem moczu. Podkreślał, że ciągłe leczenie i odbyta rehabilitacja nie doprowadziły jego organizmu do poprzedniej sprawności.

W związku ze składanymi zastrzeżeniami Sąd Okręgowy dopuszczał dowody z opinii kolejnych biegłych, oraz dowód z opinii uzupełniającej biegłych neurochirurga J. O., specjalisty medycyny pracy L. M. i urologa W. M.. Biegli we wszystkich opiniach wydanych w dniach 24 maja 2016 r., 30 stycznia 2017 r., 12 marca 2018 r. i 24 maja 2018 r. stwierdzili, że rozpoznane schorzenia nie spowodują niezdolności do pracy opiniowanego w związku z wypadkiem, którym uległ w marcu 2014 r.

Wnioskodawca w apelacji zarzucał, że Sąd opierając się na opiniach wydanych w sprawie bezpodstawnie przyjął, że wskazany wypadek w pracy nie miał wpływu na jego sprawność, co pozostaje w rażącej sprzeczności z opiniami o jego stanie zdrowia wydanej przez lekarzy, u których się leczy. Podnosił, że wbrew opinii biegłych nie doznał w odległym czasie złamania kręgosłupa kręgu (...).

Zarzuty podnoszone przez skarżącego należy uznać za bezzasadne. W ocenie Sądu Apelacyjnego biegli opiniujący w sprawie należycie określili rodzaj schorzeń wnioskodawcy oraz uzasadnili swoje stanowisko odnośnie braku jego niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Niewłaściwe, zdaniem ubezpieczonego, rozpoznanie przez biegłych dawnego urazu kręgu (...) kręgosłupa, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia w przedmiocie istnienia

niezdolności do pracy wnioskodawcy, bowiem ewentualne jego wystąpienie z uwagi na wygojenie, nie decyduje o istnieniu lub braku niezdolności do pracy w związku z wypadkiem.

W ocenie Sądu Apelacyjnego opinie sporządzone w toku postępowania przez ośmiu specjalistów z dziedzin medycyny odpowiadających głównym schorzeniom ubezpieczonego, są rzeczowe, rzetelne i należycie umotywowane. Czytane łącznie odpowiadają na wszystkie pytania postawione przez Sąd Okręgowy. Wynika z nich jednoznacznie, że schorzenia wnioskodawcy nie spowodowały niezdolności do pracy w związku z wypadkiem, któremu uległ w dniu 28 marca 2014 r. Lekarze ortopedzi, neurologi, specjaliści medycyny pracy i neurochirurg stwierdzili, iż skutki urazu stawu skokowego prawego i ścięgna A. oraz skręcenia kręgosłupa uznane za wypadek przy pracy, nie spowodowały trwałych czynnościowych następstw w stanie narządu oraz nie powodują niezdolności do pracy opiniowanego. Diagnostyka obrazowa nie wskazała ani na wystąpienie zaburzeń osi kręgosłupa, ani na obecność istotnych zmian wtórnych. W badaniu rezonansem magnetycznym kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego wykonanym w dniu 18 lutego 2015 r. stwierdzono zmiany zwyrodnieniowo-wytwórcze, z nierównym zarysem blaszek granicznych trzonów kręgów oraz uwypuklenie krążków międzykręgowych bez cech stenozji kanału kręgowego. Zmiany strukturalne kręgosłupa mają charakter samoistny i odpowiedni do wieku. Zgłaszane obecnie dolegliwości bólowe kręgosłupa (...) są spowodowane istniejącymi już wcześniej, wielopoziomowymi zmianami zwyrodnieniowymi i dyskopatycznymi. Wypadek w dniu 28 marca 2014 r. nie spowodował ich istotnego pogorszenia. W wyniku rehabilitacji uzyskano zamierzony efekt terapeutyczny tj. poprawę stanu zdrowia.

Podnoszony przez apelanta zarzut, iż biegli nie wzięli pod uwagę, że został zakwalifikowany do leczenia operacyjnego dyskopatii (...) (w 2020 r.), należy uznać za bezzasadny. Na rozprawie w dniu 15 lutego 2018 r. wnioskodawca podał, że oczekuje na zabieg dyskopatii. Biegli neurochirurg J. O., specjalista medycyny pracy L. M. i urolog W. M. dysponując złożoną przez ubezpieczonego nową dokumentacją medyczną (k.94) w opinii wydanej w dniu 12 marca 2018 r. (uzupełnionej w dniu 24 maja 2018 r.) zamieścili informację o oczekiwaniu przez wnioskodawcę na zabieg. Biegli stwierdzili, że wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy od 6 października 2015 r. do 31 października 2018 r., niezdolność do pracy pozostaje jednak bez związku z wypadkiem przy pracy z dnia 28 marca 2014 r. Ustaleń tych biegli dokonali mając na względzie kwalifikacje zawodowe ubezpieczonego i wykonywane przez niego zawody.

Zauważyć należy, że ubezpieczony oprócz wypadku w pracy w dniu 28 marca 2014 r., w innych zdarzeniach doznał skręcenia stawu skokowego lewego, urazu paliczka palca prawej stopy, urazu głowy zaś w zdarzeniu uznanym za wypadek przy pracy z dnia 28 maja 2008 r. doznał skręcenia prawego stawu skokowego. Jak stwierdzili biegli uraz w dniu 28 maja 2008 r. prawego stawu skokowego mógł mieć wpływ na nasilenie dolegliwości bólowych będących następstwem wypadku w dniu 28 marca 2014 r. Istnienie dysfunkcji organizmu, konieczność leczenia oraz odbywania rehabilitacji, wbrew twierdzeniom skarżącego, nie jest tożsama z istnieniem niezdolności do pracy. Odczuwane przez wnioskodawcę dolegliwości bólowe, wobec wygojenia się urazu, nie mogą stanowić podstawy do stwierdzenia niezdolności do pracy.

Dodatkowo w sprawie niniejszej, której przedmiotem jest prawo do renty z tytułu wypadku przy pracy niezdolność do pracy musi mieć związek ze zdarzeniem uznanym za wypadek przy pracy. Biegli jednoznacznie wypowiedzieli się, że zgłaszane obecnie dolegliwości bólowe kręgosłupa(...) spowodowane są wielopoziomowymi zmianami zwyrodnieniowymi i dyskopatycznymi istniejącymi już wcześniej. Istotne jest również, że bezpośrednio po urazie nie stwierdzono u wnioskodawcy znaczącego nasilenia zespołu bólowego kręgosłupa lędźwiowego o czym świadczy treść wizyt w gabinecie chirurgicznym w dniu 28 marca 2014 r. i 15 kwietnia 2014 r. W przedstawionych badaniach nie stwierdzono zmian pourazowych. W konsekwencji zgłaszane dolegliwości kręgosłupa bólowe mają podłoże w zmianach zwyrodnieniowych i dyskopatycznych, niepozostających w związku z wypadkiem, któremu uległ w marcu 2014 r. Stan morfotyczno-czynnościowy narządów ruchu nie wskazuje na obecność istotnego obniżenia wydolności funkcjonalnej organizmu, co potwierdzają w szczególności badania kliniczne z dnia 24 maja 2016 r. i 30 stycznia 2017 r. wskazujące na prawidłowe napięcie mięśni, prawidłową ruchomość kręgosłupa, stawów w ruchach biernych i czynnych kończyn dolnych, niewystępowanie zaników mięśni w tym w zakresie obu kończyn dolnych. Biegli stwierdzili

jednoznacznie, że doznane w wyniku wypadku skręcenie prawego stawu skokowego i naderwanie prawego ścięgna A. uległo wygojeniu bez istotnych czynnościowo następstw.

Ocena niezdolności do pracy z medycznego punktu widzenia wymaga wiadomości specjalnych i sąd nie może opierać ustaleń w tym zakresie na własnym przekonaniu. Co więcej, w sprawie o rentę z tytułu niezdolności do pracy podstawowym dowodem jest dowód z opinii biegłego, a sąd nie może poczynić ustaleń sprzecznych z tą opinią, jeśli jest ona prawidłowa i jeżeli odmienne ustalenia nie mają oparcia w pozostałym materiale dowodowym.

Dowód z opinii biegłych podlega ocenie przy zastosowaniu kryteriów określonych w art. 233 § 1 k.p.c. Dokonując tej oceny sąd w każdym wypadku powinien kontrolować wypowiedzi biegłych pod kątem ich zgodności z zasadami logiki, poziomu wiedzy biegłych, sposobu motywowania ich stanowiska, podstaw teoretycznych opinii, a także stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2000 r. , I CKN 1170/98 - Lex nr 46096, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2000 r., IV CKN 1383/00 – Lex nr 52544). Dokonana przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona tylko wówczas, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu nie znajduje oparcia w zasadach doświadczenia życiowego. Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie występuje. W ocenie Sądu Apelacyjnego opinie biegłych jako logiczne, fachowe oraz stanowcze winne być podzielone przez Sąd. Biegli we wskazanych opiniach w sposób stanowczy i pewny wypowiedzieli co do braku ograniczenia zdolności do pracy wnioskodawczyni w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 28 marca 2014 r. Ocena wartości opinii przez Sąd w świetle dokładnego uzasadnienia opinii nie budzi wątpliwości.

Podkreślić należy, iż sam fakt występowania dysfunkcji organizmu w związku ze schorzeniami wnioskodawcy nie determinuje istnienia jego niezdolności do pracy, istotne jest czy i w jakim zakresie schorzenia te wpływają na utratę zdolności do pracy. Do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy niezbędne jest również stwierdzenie związku przyczynowego pomiędzy wypadkiem przy pracy, a niezdolnością do pracy. Związek ten należy rozumieć jako obiektywnie istniejące następstwo faktów i zależność tego rodzaju, że jeden poprzedza drugi i zdolny jest go wywołać. Wypadek przy pracy powinien być zatem istotną przyczyną niezdolności do pracy. Uszczerbek na zdrowiu spowodowany wypadkiem przy pracy czy chorobą zawodową nie oznacza, że wnioskodawcy automatycznie przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy w związku z tym wypadkiem bądź chorobą zawodową. W rozumieniu przepisów ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych inne są również przesłanki nabycia prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu uszczerbku na zdrowiu, a inne nabycia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub wystąpieniem choroby zawodowej (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 marca 2018 r. I UK 255/17 Legalis nr 1770267, z 2 lutego 2000 r. II UKN 351/99, Legalis nr 48792).

K. O. zarzucał, że biegli sądowi nie wzięli pod uwagę szczególności przedstawionych przez niego opinii specjalistów z opinii prof. dr hab. n. med. K. R. i prof. hab. n. med. dr K. T. i badań diagnostycznych wykonanych przez prof. dr hab. n. med. Z. S. (k.94). Zauważyć należy, iż przedstawione opinie wystawione w dniach 6 lutego 2018 r. i 15 lutego 2018 r. zawierające opis badań (...) kręgosłupa wykonanych w 2 grudnia 2010, 18 lutego 2015 r. i 7 czerwca 2017 r. oraz zaświadczenie dotyczące wyniku badania przewodnictwa nerwowego prawych nerwów strzałkowego wraz z zaleceniami co do trybu życia i zawierające własną ocenę specjalisty odnośnie istnienia związku przyczynowo skutkowego pomiędzy urazem w dniu 28 marca 2014 r., nie mogą stanowić o uznaniu wnioskodawcy za niezdolnego do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Ustaleń w tym zakresie Sąd dokonuje bowiem w oparciu o wywołane w sprawie opinie biegłych sądowych. Przedstawione zaświadczenia stanowią własną ocenę specjalistów u których wnioskodawca się leczył, ponadto dokumenty te były analizowane przez biegłych sądowych.

Istotne jest również, że w sprawach zakresu ubezpieczeń społecznych zasadą jest ocena przez sąd legalności decyzji według stanu faktycznego istniejącego w dacie jej wydania. Decyzja odmawiająca prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy rozstrzyga o braku prawa do tego świadczenia od dnia wniosku do dnia wydania decyzji. W niniejszej sprawie do oceny zasadności decyzji organu rentowego z dnia 3 grudnia 2015 r. miarodajny jest więc stan zdrowia ubezpieczonego analizowany pod kątem jego zdolności do pracy na wymienioną

datę. Ewentualne późniejsze pogorszenie stanu zdrowia wnioskodawczyni nie mogłoby stanowić podstawy do zmiany zaskarżonej decyzji ZUS Oddziału w L., a jedynie podstawę nowego wniosku do organu rentowego o prawo do świadczenia.

Należy również zauważyć, iż w ocenie biegłych lekarzy neurochirurga J. O., specjalisty medycyny pracy L. M. i urologa W. M. wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy, a niezdolność ta powstała już w dniu 6 października 2015 r., a więc wcześniej niż orzekli lekarze orzecznicy ZUS.

Opinie wydane w toku postępowania przed Sądem Okręgowym jako rzeczowe, rzetelne i należycie umotywowane, należy uznać za miarodajne dla rozstrzygnięcia odwołania wnioskodawcy. Sąd I instancji prawidłowo oddalił wniosek K. O. o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych sądowych lekarzy zakresu neurologii, ortopedii, medycyny pracy i urologii. Zarzut naruszenia art. 227 k.p.c., art. 278 k.p.c., art. 286 k.p.c. należy uznać za bezzasadny. W ocenie Sądu Apelacyjnego w sprawie nie zachodziła konieczność wywoływania kolejnego dowodu z opinii biegłych wskazanych specjalności.

Jak wynika z obdarzonych wiarą opinii biegłych wnioskodawca nie jest osobą niezdolną do pracy w związku z wypadkiem, któremu uległa w dniu 28 marca 2014 r.

Zauważyć należy, że nie jest wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu, chyba że strona jednocześnie wykaże, iż ocena dowodów przyjęta przez sąd za podstawę rozstrzygnięcia przekracza granice swobodnej oceny dowodów (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/00 – Lex nr 40424 oraz z dnia 5 sierpnia 1999 r., II UKN 76/99, Lex 42074). W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy zasady tej nie przekroczył.

Sąd Apelacyjny uznał zatem, że ustalenia dokonane przez Sąd pierwszej instancji, są prawidłowe pod względem faktycznym. Wbrew zarzutom apelacji Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i ocenił materiał dowodowy zgodnie z zasadami proceduralnymi. W tej sytuacji brak jest podstaw do kwestionowania zasadności stanowiska Sądu Okręgowego w przedmiocie oceny mocy dowodowej opinii biegłych specjalistów.

Z przeprowadzonego postępowania dowodowego oraz dokonanej oceny dowodów wynika zatem, iż K. O. nie jest osobą niezdolną do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w rozumieniu art. 6 ust.1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jedn. Dz.U. z 2015 r., poz. 1242). w zw. z art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm.).

Zarzuty apelacji okazały się więc chybione.

W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy wydał trafny i odpowiadający prawu wyrok.

Z przedstawionych wyżej względów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.